

Gregg Braden

Vindecarea spontană a credinței

*Să zdruncinăm din temelii
paradigma falselor limite*

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ivănuș

Editura For You
București

În clipa primei noastre respirații, suntem impregnați de unica mare forță din Univers: puterea de a ne transpune posibilitățile minții în realitatea lumii înconjurătoare. Însă, pentru a trezi pe deplin această putere, este nevoie de o schimbare subtilă în modul în care ne percepem pe noi înșine, o schimbare a credinței.

La fel cum sunetul creează unde vizibile, pe măsură ce călătorește printr-o picătură de apă, „unde credințelor” noastre traversează țesătura cuantică a Universului pentru a deveni corpurile noastre și vindecarea, abundența și pacea sau boala, lipsa și suferința, tot ce trăim ca experiență de-a lungul vieții. Și, exact la fel cum putem acorda un sunet pentru a-i schimba tiparul, ne putem acorda credințele pentru a păstra sau a distruge tot ceea ce iubim, inclusiv viața însăși.

Într-o lume maleabilă în care totul – de la atomi la celule – se schimbă pentru a se acorda cu credințele noastre, suntem limitați doar de modul în care ne percepem pe noi înșine în raport cu această lume.

Cartea de față este dedicată acceptării acestei puteri extraordinare și cunoașterii faptului că doar o singură credință ne desparte de cea mai mare iubire, de cea mai profundă vindecare și de cele mai copleșitoare miracole.

Capitolul 1

O nouă perspectivă asupra realității: Universul ca un computer al conștiinței

„Istoria Universului este, în consecință,
un calcul cuantic, uriaș și continuu.
Universul este un computer cuantic.“
Seth Lloyd, profesor și designer al primului
computer cuantic utilizabil

*

„Cu mult timp în urmă, Marele Programator a
scris un program care rulează în toate universurile
posibile, pe Marele Său Computer.“
Jürgen Schmidhuber, deschizător de drumuri
în inteligența artificială

*

Ne trăim viața pe baza a ceea ce credem. Când ne
gândim la adevărul acestei afirmații, recunoaștem
imediat o realitate uimitoare: dincolo de orice altceva
ce am putea *face* în viața noastră, credințele care ne
preced acțiunile reprezintă fundamentul a tot ceea ce
prețuim, visăm, devenim și realizăm.

De la ritualurile de dimineață cu care întâmpinăm lumea în fiecare zi până la invențiile pe care le folosim pentru a ne îmbunătăți viața și până la tehnologia care distruge viața prin război, rutinele personale, obiceiurile comunității, ceremoniile religioase și întregi civilizații se bazează pe credințele noastre. Credințele nu numai că asigură structura pentru modul în care ne trăim viața, dar acum aceleași domenii de cercetare care au ignorat, în trecut, experiențele noastre interioare ne arată că modul în care *simțim* lumea din jur reprezintă o forță care se extinde în această lume.

Astfel, știința ne ajunge din urmă tradițiile spirituale și indigene cele mai sacre care ne-au spus dintotdeauna că lumea nu este nimic altceva decât o reflectare a ceea ce acceptăm în cadrul credințelor.

Având acces la o astfel de putere care există deja în noi, a spune că opiniile noastre sunt importante pentru viață este mult prea puțin. Credințele noastre *sunt* însăși viața! Ele există acolo unde ea începe și în modul în care se întreține pe ea însăși. De la reacțiile noastre imunitare și hormonii care reglează și echilibrează corpul până la capacitatea noastră de a vindeca oase, organe și piele – și chiar de a crea viață –, rolul credinței umane capătă rapid un loc central în noile domenii ale biologiei și fizicii cuantice.

Cod de credință nr. 2: Ne trăim viața pe baza a ceea ce credem despre lume, despre noi, despre aptitudinile și despre limitele noastre.

Din moment ce credințele noastre dețin atât de multă putere și ne trăim viața pe baza a ceea ce credem, atunci întrebarea evidentă este: de unde provin credințele noastre? S-ar putea ca răspunsul să te surprindă.

Cu câteva mici excepții, ele izvorăsc din ceea ce ne spun știința, istoria, religia, cultura și familia. Cu alte cuvinte, esența aptitudinilor și limitelor noastre se bazează *pe ceea ce ne spun alții*. Această înțelegere conduce spre următoarea întrebare pe care trebuie să ne-o adresăm: dacă viața noastră se bazează pe ceea ce credem, ce-ar fi dacă aceste credințe sunt greșite?

Ce-ar fi dacă ai afla că ne trăim viața învăluți de false limitări și presupuneri incorecte, elaborate de alții de-a lungul generațiilor, secolelor sau chiar mileniiilor?

De exemplu, am fost învățați că suntem fărâme pasagere și insignifiante de viață care există doar pentru un moment scurt de timp, limitate de „legile” spațiului, atomilor și ADN-ului. Această concepție sugerează că influența noastră asupra a oricui este mică pe perioada șederii noastre în această lume și că, odată plecați, Universul nici măcar nu ne va observa absența.

Termenii acestei descrieri par oarecum duri, însă ideea generală nu este departe de ceea ce mulți dintre noi am fost condiționați să luăm drept adevăr. Exact aceste credințe ne fac să ne simțim deseori mici și neajutorați atunci când ne confruntăm cu cele mai mari provocări ale vieții.

Dar dacă suntem mai mult decât atât? Este posibil, oare, să fim ființe foarte puternice sub o mască înșelătoare? Și dacă suntem dotați cu un potențial miraculos, născuți în această lume cu abilități ce depășesc cele mai fanteziste vise ale noastre și pe care le-am uitat pur și simplu din cauza unor condiții care ne-au blocat în starea iluzorie că suntem neputincioși?

Cum ni s-ar schimba oare viața dacă am descoperi că ne naștem cu puterea de a inversa procesul de îmbolnăvire? Sau că am putea *alege* pacea în lume, abundența în viața noastră și durata de viață? Dar dacă am descoperi că Universul însuși este direct influențat de o putere pe care am ascuns-o de noi înșine atât de mult timp încât am uitat că e a noastră?

O asemenea descoperire radicală ar schimba totul. Ar modifica ceea ce credem despre noi, despre Univers și despre rolul nostru în el. Dar exact asta ne arată descoperirile științifice de ultimă oră.

De secole, există oameni care refuză să accepte limitările care definesc, prin tradiție, ce înseamnă să trăiești în această lume. Mulți au refuzat să creadă că apărem, pur și simplu, printr-o naștere misterioasă, ce desfide orice explicație. Ei au refuzat ideea că o

apariție atât de miraculoasă ar putea avea drept scop o viață trăită în suferință, durere și singurătate până în momentul în care părăsim această lume într-un mod la fel de misterios ca cel prin care am venit în ea.

În căutarea lor vizând un adevăr mai profund, ei au trebuit să se aventureze dincolo de granițele condiționării lor. S-au izolat – de prieteni, de familie și de comunitate – și au renunțat, *efectiv au renunțat*, la ceea ce li s-a spus despre lume. Și, în acel moment, ceva minunat s-a întâmplat în viața lor: au descoperit o nouă libertate, care le-a deschis celorlalți ușa tuturor posibilităților. Totul a început cu întrebarea care era la fel de curajoasă pe vremea lor cum este și acum: și dacă credințele noastre sunt greșite?

Așa cum vom vedea în povestea yoghinului, care urmează, prin capitularea completă în fața unei asemenea posibilități descoperim libertatea care ne spune cine suntem cu adevărat. Eu, personal, cred că nu trebuie să trăim într-o peșteră rece și întunecată din mijlocul pustietății pentru a o găsi. De asemenea, cred că eliberarea fiecăruia începe cu angajamentul personal de a afla cine suntem în Univers. Când facem un asemenea angajament, totul – de la modul în care ne percepem până la modul în care iubim – se va schimba. Trebuie să se schimbe, deoarece *noi înșine* ne transformăm în prezența acestor înțelegeri mai profunde.

Totul se reduce la ceea ce credem.

Deși pare prea simplu pentru a fi adevărat, sunt convins că Universul funcționează exact în acest fel.

Un miracol absolut

În secolul XI, marele yoghin tibetan Milarepa a început o călătorie personală de desăvârșire a corpului său, care va dura până la moartea lui, la vârsta de 84 de ani. În tinerețe, Milarepa dobândise deja multe capacități aparent miraculoase, cum ar fi aceea de a folosi „căldura psihică” pentru a-și încălzi trupul în timpul iernilor aspre din Tibet.

După ce a suferit durerea de nesuportat a pierderii familiei și prietenilor omorâți de dușmani ai satului, și-a folosit puterile magice pentru a pedepsi și a se răzbuna. Astfel, el a omorât mulți oameni, străduindu-se apoi să găsească un rost în ceea ce făcuse. Într-o zi și-a dat seama că folosisese greșit darul capacităților lui yoghine și extrasenzoriale și s-a retras din lume pentru a găsi vindecarea printr-o desăvârșire și mai mare. În contrast cu viața de abundență materială pe care o trăise anterior, Milarepa a descoperit curând că nu mai avea nevoie de niciun contact cu lumea exterioară. A devenit pustnic.

După ce proviziile inițiale de hrană s-au terminat, Milarepa a trebuit să supraviețuiască hrănindu-se cu vegetația săracă de lângă peștera sa. Mulți ani, urzicile care creșteau în regiunile deșertului tibetan au

fost singurul lucru pe care l-a mâncat. Fără o hrană substanțială, fără îmbrăcăminte sau tovarăși de companie care să-i întrerupă concentrarea interioară, Milarepa a trăit mulți ani cu aproape nimic. Singurul contact uman era câte un pelerin ocazional care dădea peste peștera unde locuia. Relatările celor care l-au găsit întâmplător au descris o scenă înfricoșătoare.

Din puțina îmbrăcăminte pe care o avusese inițial mai rămăseseră doar niște fâșii de pânză, astfel că, practic, era dezbrăcat. Din cauza lipsei unei nutriții adecvate, Milarepa slăbise și arăta mai mult ca un schelet viu, cu părul lui lung și pielea care căpătase o nuanță verzuie din cauza consumului mare de clorofilă. Arăta ca o fantomă! Dar privațiunea pe care și-o impusese, deși extremă, l-a condus spre împlinirea scopului său de desăvârșire spirituală. Înainte de moartea sa, în 1135, Milarepa a făcut dovada eliberării sale de lumea fizică sub forma unui miracol despre care oamenii de știință moderni spun că pur și simplu nu este posibil.

În timpul unui pelerinaj în Tibet, în primăvara anului 1998, am ales o rută care să ne ducă direct la peștera lui Milarepa și la miracolul pe care l-a lăsat în urmă. Am vrut să văd locul unde el a sfidat legile fizicii pentru a ne elibera de credințele noastre limitate.

La nouăsprezece zile după începerea acestei călătorii, am ajuns în peștera unde s-a retras marele yoghin și m-am așezat exact în locul unde stătuse acum

nouă sute ani. Cu fața la câțiva centimetri de peretele peșterii, mă uitam direct în misterul pe care Milarepa l-a lăsat în urmă.

Peștera lui Milarepa este unul dintre acele locuri pe care trebuie să știi unde să le cauți ca să ajungi acolo. Nu poți ajunge în timpul unei simple drumeții. Am auzit prima dată de acest yoghin faimos de la un mistic sikh care mi-a devenit profesor în anii 1980. Ani de zile am studiat misterul ce învăluie renunțarea lui Milarepa la toate posesiunile pământești, călătoria lui pe platoul sacru al Tibetului central și ceea ce a descoperit ca mistic practicant. Tot studiul meu a dus și la acest moment din peșteră.

M-am uitat la pereții netezi, negri care mă înconjurau și mi-am imaginat ce înseamnă să locuiești atât de mulți ani într-un loc atât de rece, întunecat și îndepărtat. Deși Milarepa a trăit în douăzeci de astfel de locuri retrase pe perioada pustniciei lui, faptul că aici s-a întâlnit cu un discipol a făcut ca peștera aceasta să fie diferită de celelalte.

Pentru a-și demonstra calitatea de maestru, Milarepa a realizat două performanțe deosebite pe care scepticii nu le-au repetat niciodată. Prima a fost mișcarea mâinii prin aer cu o asemenea viteză și forță, încât a creat „unda de șoc“ a unui boom sonic care a reverberat în stâncă, în toată peștera. (Am încercat și eu, dar n-am reușit.) A doua a fost cea pentru care am așteptat aproape cincisprezece ani, am traversat jumătate de Glob și, ca să o văd, m-am adaptat, timp